

## Κεφάλαιο 1

Τη νύχτα, όταν ο καιρός είναι καλός, η μυρωδιά της θάλασσας φτάνει μέχρι πάνω στο λόφο της Πανεπιστημιούπολης. Η Άλις Μάντισον κατέβασε το παράθυρο του αυτοκινήτου ένα-δυο πόντους και μύρισε τον αέρα. Η βραδιά ήταν κρύα και η υγρή ομίχλη του Δεκέμβρη κρεμόταν μέχρι χαμηλά, ανάμεσα στα σπίτια και τα γυμνά δέντρα. Τα Χριστούγεννα ήταν σε δύο βδομάδες. Οι φοιτητές που είχαν την οικονομική άνεση να μένουν σε αυτή τη μεριά του λόφου είχαν ήδη γυρίσει στα σπίτια τους, σε όλη την πολιτεία της Ουάσινγκτον.

Το ρολόι στο ταμπλό του αυτοκινήτου έλεγε 4.15 π.μ. Ο αρχιεπιθεωρητής Μπράουν, ένας σκοτεινός όγκος καθισμένος δίπλα της, είχε περιγράψει επηραμματικά τη βραδιά τους πριν από ώρες:

«Πίνεις όσο καφέ έχεις να πεις, λες όσες κουβέντες έχεις να πεις, αλλά τελικά οι παρακολουθήσεις δεν είναι παρά ατέλειωτες ώρες χωρίς να κάνεις σχεδόν τίποτα, με ανθρώπους που θα προτιμούσαν να κάνουν κάτι άλλο, κάπου αλλού και με κάποιον άλλο».

Η Μάντισον σκέφτηκε ότι αυτή ήταν μια αρκετά ακριβής περιγραφή της συνεργασίας τους.

Η ανάσα της θόλωνε το τζάμι. Είχε να διαλέξει ανάμεσα στο κρύο και στη διαρκή υπενθύμιση της πολύωρης βαρεμάρας και του ιδρώτα των άλλων. Προτιμούσε το κρύο.

Ο Μπράουν γύρισε να κοιτάξει στην άλλη άκρη του δρόμου και της ήρθε η μυρωδιά από το άφτερ σέιβ του, δροσερή και καθόλου δυσάρεστη. Η Μάντισον το ήξερε ότι τους είχαν στείλει εκεί έξω χωρίς να έχουν σχεδόν καμία πιθανότητα. Ο Μπράουν ήταν κακόκεφος.

Ο Γκάρι Στίβενς –ένας λευκός άντρας είκοσι τριών ετών, χωρίς προηγούμενες καταδίκες– ήταν ο πιθανότερος υποψήφιος για το φόνο μιας φοιτήτριας δεκαεννέα ετών που ζούσε στην Πανεπιστημιούπολη. Η αστυνομία βρήκε την Τζάνις Χίλερ δεμένη με χειροπέδες στο καλοριφέρ, νεκρή από ένα και μόνο χτύπημα στο κεφάλι.

Την ημέρα που ανέλαβε καθήκοντα στην Υπηρεσία Ανθρωποκτονιών του Σιάτλ, πριν από τέσσερις βδομάδες, η Άλις Μάντισον επισκέφθηκε τον τάφο των παππούδων της σε ένα νεκροταφείο κοντά στο Μπάριεν. Άφησε μερικά λευκά τριαντάφυλλα δίπλα στην ταφόπλακα και στάθηκε εκεί μόνη της. Βαθιά στην καρδιά τους θα ήξεραν, όπου και αν βρίσκονταν, ότι είχε γίνει αυτή που ήταν χάρη σ' εκείνους και η αγάπη τους ήταν μια ευλογία που τη φύλαγε. Εκείνο το βράδυ η Μάντισον πήγε σπίτι, ετοίμασε το βραδινό της –όχι κατεψυγμένα, όχι κονσέρβες– και κοιμήθηκε δέκα ώρες συνεχόμενα.

Από τότε ο Μπράουν δεν ήταν ούτε ψυχρός ούτε απρόθυμος να τη βοηθήσει, απλώς ήταν απόμακρος. Ήταν από τους καλούς αστυνομικούς, καλύτερος από πολλούς άλλους. Δεν θα γίνονταν ποτέ φίλοι, αυτό το ήξερε, κι όμως δεν δίσταζε να του εμπιστευτεί καθημερινά τη ζωή της. Ίσως αυτό αρκούσε.

Ο Μπράουν και η Μάντισον δεν είχαν συζητήσει για τη φύση του κακού όταν είδαν τον κύκλο καμένης σάρκας γύρω από τον καρπό της Τζάνις Χίλερ, καθώς το καλοριφέρ έκανε το μέταλλο της χειροπέδης να καίει κατά τακτά χρονικά διαστήματα. Έπιασαν αμέσως δουλειά για να προσπαθήσουν να σώσουν το επόμενο θύμα, δουλεύοντας συστηματικά και γρήγορα, ώστε να κρατήσουν τους αθώους μακριά από αυτή τη λαίλαπα.

Στην άλλη άκρη του δρόμου δύο άντρες μέσα σε ένα σκούρο Φορντ Σεντάν προσπαθούσαν να κρατήσουν ο ένας τον άλλο ξύπνιο, παρόλο που είχαν ξεμείνει εδώ και ώρες από καφέ και πρόστυχα ανέκδοτα. Η Μάντισον θα προτιμούσε τη δική τους συντροφιά όλη τη νύχτα: οι επιθεωρητές Σπένσερ και Νταν δούλευαν μαζί εδώ και τρία χρόνια, γνωρίζονταν από τη σχολή και συνεργάζονταν καλά. Ήταν περίεργο ζευγάρι. Ο Σπένσερ ήταν Γιαπωνέζος δεύτερης γενιάς, παντρεμένος, με τρία παιδιά και πτυχίο Εγκληματολογίας, που το είχε αποκτήσει σπουδάζοντας τα βράδια. Ο Νταν, από την άλλη, ήταν βέρος Ιρλανδός, σπούδασε με υποτροφία αθλητή παίζοντας αμερικανικό ποδόσφαιρο και κυκλοφορούσε με γυναίκες που οι κοντές φούστες τους είχαν γίνει θρύλος στο αστυνομικό τμήμα. Ήξερε ο ένας τις σκέψεις του άλλου και μπορούσε να προβλέπει τις κινήσεις του.

Η Άλις Μάντισον καθόταν και περίμενε. Ήλπιζε να μη χρειάζοταν ποτέ να κάνει το ίδιο για κείνη ο Μπράουν ή οποιοσδήποτε άλλος. Και όμως να που βρισκόταν εδώ, τα υπόλοιπα δεν είχαν και τόση σημασία· το μόνο που ήθελε να κάνει ήταν να κάθεται με τα μάτια καρφωμένα μπροστά της, στο σκοτάδι.

Ο Μπράουν είχε δίκιο για την πραγματική φύση των παρακολουθήσεων, κι όμως η Μάντισον είχε την εντύπωση ότι ένα μέρος του εαυτού της προσδοκούσε αυτή την ήσυχη αναμονή πριν φανεί ο στόχος, οπότε όλος ο κόσμος σταματά και δεν υπάρχει τίποτα εκτός από την παγίδα και την καταδίωξη.

Η Σχολή Αστυνομίας τής είχε διδάξει πολλά, αλλά όχι με τι μοιάζει αυτό το συναίσθημα, να τρέχεις με όλη σου τη φόρα καταπάνω σε έναν άνθρωπο που θέλει να σου κάνει κακό – αυτό αναγκάστηκε να το μάθει στο δρόμο. Η επιθεωρητής Άλις Μάντισον βολεύτηκε καλύτερα στο φθαρμένο δερμάτινο κάθισμα. Μπορεί ο Σπένσερ και ο Νταν να έκαναν καλύτερη παρέα, αλλά απόψε βρισκόταν εκεί ακριβώς που ήθελε να βρίσκεται.

Ο άνεμος φυσούσε τώρα δυνατά. Μόλις λίγα τετράγωνα πιο κάτω τα κύματα έσκαγαν αφρίζοντας στις έρημες

προβλήτες, σχηματίζοντας λακκούβες με μαύρο θαλασσινό νερό. Ο Στίβενς δεν θα ερχόταν απόψε, δεν θα επέστρεφε ποτέ ξανά στο σπίτι. Θα είχε μάλλον φύγει ήδη από την πολιτεία, θα είχε αλλάξει το όνομά του και θα είχε ξαναρχίσει τα ίδια σε κάποια άλλη Πανεπιστημιούπολη. Η Μάντισον δεν απασχόλησε πολύ το μυαλό της μ' αυτή τη σκέψη – βρισκόταν ακόμη στο στάδιο όπου ήξερε απέξω καθένα από τα ονόματα που ήταν γραμμένα με κόκκινο στον πίνακα της Υπηρεσίας Ανθρωποκτονιών, καθώς και τα ονόματα που είχαν γίνει από κόκκινα μαύρα, το περιβόητο ποσοστό διαλεύκανσης.

«Καλημέρα, Σιάτλ, η εξωτερική θερμοκρασία είναι αναζωογονητική, κοντά στο μηδέν. Και η ώρα είναι...» η φωνή του Νταν ακούστηκε βραχνή από τον ασύρματο.

Ο Μπράουν πήρε τη δική τους συσκευή, που ήταν ανάμεσα στις θέσεις τους.

«Περίπου 4.15 π.μ. λέω».

«Το ίδιο λέει κι εδώ. Πόσο θες να καθίσουμε ακόμη;»

«Είναι αρκετά αργά», αναστέναξε ο Μπράουν. «Εντάξει, κύριοι, τελειώσαμε... ώρα να του δίνουμε».

Η Μάντισον ένωσε μια αδιόρατη απογοήτευση. Παρόλο που είχαν βγει για την παρακολούθηση χωρίς να έχουν την παραμικρή προσδοκία, το να φύγουν τώρα δεν ήταν καθόλου ευχάριστο.

«Δεν με πειράζει να μείνω λίγο ακόμη», είπε.

«Θα έχουμε ξανά την ευκαιρία άλλες νύχτες».

«Δεν θα 'χουμε άλλη ευκαιρία για τον Στίβενς».

«Ο Στίβενς πάει, έφυγε», είπε ο Μπράουν.

«Μπορεί να μην έφυγε τελείως».

«Και περιμένοντας εδώ θα τον κάνουμε να γυρίσει;»

«Με κάνει να νιώθω καλύτερα», είπε εκείνη.

Ο Μπράουν γύρισε και κοίταξε τη Μάντισον. Στο μισοσκόταδο τα μάτια της διέτρεχαν τις σκιές στο δρόμο σαν να ήθελε να εμφανιστεί ο άντρας που έψαχναν.

«Ξέρω, μόλις κέρδισα ένα φλιτζάνι καφέ αν βάλω άλλα πέντε δολάρια», του είπε.

«Θα έχουμε ξανά την ευκαιρία άλλες νύχτες».

Ακούστηκε πάλι η φωνή του Νταν: «Υπάρχει ένα μέρος που είναι ανοιχτό όλο το εικοσιτετράωρο, δύο δρόμους πιο κάτω. Μπορούμε να συναντηθούμε εκεί».

«Εντάξει. Πήγαινε εσύ μπροστά». Ο Μπράουν έβαλε ταχύτητα και το αυτοκίνητο απομακρύνθηκε αθόρυβα. Άφησαν πίσω τους το δρόμο όπως ακριβώς τον είχαν βρει πριν από ώρες.

Στο μαγαζί που διανυκτέρευε ο Νταν πήγε κατευθείαν για καφέ και ντόνατς, ο Σπένσερ πήρε ένα μεταλλικό νερό και ο Μπράουν μια Κόκα-Κόλα διαίτης. Δεν είπαν λέξη. Οι ώρες που είχαν περάσει στο αυτοκίνητο απόκτησαν υπόσταση τώρα που μπήκαν στο μαγαζί. Ο Νταν τεντώθηκε και χασμουρήθηκε.

Η Μάντισον πήρε ένα γάλα σε χάρτινη συσκευασία και πήγε στο ράφι με τις ενοικιαζόμενες βιντεοταινίες. Ήταν κυρίως ταινίες δράσης και θρίλερ, μαζί και λίγες ταινίες της Ντίσνεϊ για όλη την οικογένεια. Τις τελευταίες βδομάδες η Μάντισον τρεφόταν αποκλειστικά με Μπίλι Γουάιλντερ. Όταν γύριζε σπίτι μετά τη μεταμεσονύχτια βάρδια, αποκοιμιόταν στον καναπέ στο σαλόνι ακούγοντας τις φωνές της Ζοζεφίνας και της Δάφνης.<sup>1</sup> Την έκαναν να ξεφεύγει από όσα γύριζαν στο μυαλό της, γιατί μερικές φορές το μυαλό της δεν ήταν καθόλου ευχάριστο μέρος. Ύστερα πλήρωσε και βγήκε έξω.

Ακούμπησε στο αυτοκίνητο πίνοντας το γάλα της. Είχε ακόμη καταχνιά, ίσως καθάριζε το ξημέρωμα. Ο άνεμος που ερχόταν από τη θάλασσα ήταν τώρα πολύ πιο δυνατός και έφερνε μαζί του το μοναχικό κάλεσμα μιας σειρήνας ομίχλης.

<sup>1</sup> Στην ταινία του Μπίλι Γουάιλντερ *Μερικοί το προτιμούν κρύο* (1959) ο Τζακ Λέμον και ο Τόνι Κέρτις μεταμφιέζονται σε Ζοζεφίνα και Δάφνη. (ΣτΜ)

Τυλίχτηκε στο χοντρό αδιάβροχο μπουφάν της και άρχισε να σκέφτεται όλα τα πράγματα που ήθελε να χωρέσουν μέσα στις επόμενες είκοσι τέσσερις ώρες.

Τρία τέταρτα αργότερα η Μάντισον καθόταν στο γραφείο της στο δωμάτιο της μονάδας και δακτυλογραφούσε την αναφορά της για την παρακολούθηση. Είχε προσφερθεί να μείνει και οι άλλοι είχαν πάει σπίτι τους μουρμουρίζοντας ευχαριστίες.

Ήταν ένα θλιβερό δωμάτιο: γραφεία, λάμπες, καρέκλες και μερικά ερμάρια, όλα σε μια αξιολάτρευτη σκούρα μεταλλική απόχρωση του γκρι. Το γραφείο του Μπράουν ήταν απέναντι στο δικό της. Είχε μια φτηνή έκδοση του *Μόμπι Ντικ* στο συρτάρι του ως σύμβολο ελπίδας. Κάποια μέρα, της είχε πει, οι άνθρωποι μπορεί να σταματούσαν να σκοτώνουν ο ένας τον άλλο για ένα αρκετά μεγάλο διάστημα, ώστε να προλάβει να το διαβάσει. Ως τώρα πάντως δεν είχε συμβεί κάτι τέτοιο.

6 π.μ., η Μάντισον βάζει το μπουφάν της, τακτοποιεί τα χαρτιά πάνω στο γραφείο της, σβήνει το λαμπατέρ της και φεύγει. Ο Χάουαρντ Τζένερ, ο αξιωματικός υπηρεσίας, τη χαιρετά με το ακουστικό του τηλεφώνου ακουμπισμένο στον ώμο του. Δύο επιθεωρητές ανεβαίνουν τη σκάλα μαζί με έναν μεθυσμένο, που του έχουν περάσει χειροπέδες. Κοιτάζει τη Μάντισον καθώς τον προσπερνά.

«Όνειρα γλυκά, μωρό μου». Η φωνή του ακούγεται σαν σπασμένα γυαλιά.

Η βροχή έχει σταματήσει κι από πάνω τους απλώνεται ο ανοιχτός ουρανός.

Η παραλία του Άλκι ήταν έρημη τέτοια ώρα. Η Μάντισον πάρκαρα στο μέρος που συνήθιζε. Έβγαλε το παντελόνι της, φόρεσε φόρμα κι ένα ξεθωριασμένο μακό των Σόνικς. Ποτέ δεν της άρεσε να αφήνει το όπλο της στο αυτοκίνητο, μην τυχόν

και κανένα τζιμάνι αποφασίζει να μπει στον κόπο να κλέψει το Χόντα που είχε εδώ και τέσσερα χρόνια. Προσάρμοσε τη θήκη του όπλου κάτω από το φούτερ της και έκανε κυκλικές κινήσεις με το κεφάλι της από τη μια μεριά ως την άλλη. Οι μύες πάνω από τις ωμοπλάτες της άρχισαν να σφίγγονται. Είχε κρύο και υγρασία και θα έπρεπε να κάνει στα γρήγορα ζέσταμα. Ακούμπησε στο αυτοκίνητο με το ένα χέρι, έπιασε το ένα της πόδι και το τράβηξε ψηλά πίσω της, μετά έκανε το ίδιο και με το άλλο.

Άρχισε να κινείται προς την ακτογραμμή κάνοντας ελαφρώς τροχάδην και έπειτα από μερικά λεπτά επιτάχυνε το ρυθμό και άρχισε να τρέχει πραγματικά. Σε λίγο όλος ο κόσμος θα ήταν μόνο ο ήχος του νερού που έγλειφε την ακτή και ο χτύπος των ποδιών της στην άμμο.

Σχεδόν μέσα στο απόλυτο σκοτάδι, στο μονοπάτι κοντά στον ποταμό Χόου, τρεις ώρες απόσταση από το Σιάτλ, ένας άντρας τρέχει μέσα στο δάσος. Είναι μια ακαθόριστη σκιά που περνά ανάμεσα στα δέντρα. Κάνει αυτή τη διαδρομή για τριακοστή έβδομη φορά, για εικοστή φορά στα σκοτεινά. Τρέχει αρκετά γρήγορα ώστε να παραμείνει ζωντανός για όσο θα χρειαστεί και αρκετά αργά ώστε να πετύχει το σκοπό του. Φτάνει στην άκρη της όχθης και κοιτάζει το ρολόι του. *Είκοσι τρία λεπτά.* Σηκώνει το πρόσωπό του στον καθαρό ουρανό ανατριχιάζοντας από το ξαφνικό φύσημα του ανέμου και τα άχρωμα μάτια του συναντούν τα λιγοστά αστέρια. *Πόσο χρόνο παίρνει να είσαι καλός;*

## Κεφάλαιο 2

Η Άλις Μάντισον οδηγεί στο πρώτο φως του πρωινού. Το αυτοκίνητό της μυρίζει φρεσκάδα –όχι άρωμα, αλλά καθαριότητα και την ελαφριά μυρωδιά του δερμάτινου– και η Μάντισον το οδηγεί στο όριο ταχύτητας. Από τα ηχεία οι Arcade Fire τραγουδούν «No Cars Go», αρκετά δυνατά ώστε να διώχνουν από μέσα της κάθε σκέψη σχετικά με όσα συνέβησαν την περασμένη νύχτα.

Όταν ενημερώθηκαν για τη μετάθεσή της στο Τμήμα Ανθρωποκτονιών, ο Μπράουν και ο Σπένσερ έλεγξαν τα συνηθισμένα, όπως το απαιτούσε η ανεπίσημη παράδοση: έκαναν μερικά τηλεφωνήματα εδώ κι εκεί και ίσως ανέσυραν και το αρχείο με τους βαθμούς της Μάντισον από το Πανεπιστήμιο του Σικάγο. Έμαθαν ό,τι χρειαζόταν να μάθουν. Τα υπόλοιπα θα φαινονταν από μόνα τους πολύ σύντομα.

Η Άλις Έλινor Μάντισον είχε γεννηθεί στο Λος Άντζελες και είχε πάει σε έξι διαφορετικά σχολεία, σε έξι διαφορετικές πόλεις, μέχρι που ήρθε στο Σιάτλ στα δεκατρία και, όπως φαίνεται, αποφάσισε να μείνει. Αριστούχος του Πανεπιστημίου του Σικάγο στην Ψυχολογία και την Εγκληματολογία. Η Σχολή Αστυνομίας ήταν παιχνιδάκι γι' αυτήν και, όπως πρόσθεσε με ικανοποίηση ο Σπένσερ, πήρε και για τα δύο χέρια μέσο όρο 90 στο τεστ δύναμης με το όπλο Smith and Wesson, μοντέλο 19.



«Ακριβώς ό,τι χρειαζόμασταν», ήταν το μόνο σχόλιο που έκανε ο Μπράουν.

Ήταν ανύπαντρη, έπινε ελάχιστα, δεν κάπνιζε και πλήρωνε τους λογαριασμούς στην ώρα τους. Συναναστρεφόταν πού και πού άλλους αστυνομικούς, αλλά συνήθως προτιμούσε να είναι μόνη της.

Ο Νταν συμπλήρωσε στις πληροφορίες που βρήκαν για τη Μάντισον ότι τουλάχιστον επτά γνωστοί του σε άλλα αστυνομικά τμήματα της είχαν ζητήσει να βγουν κι εκείνη ευγενικά είτε όχι σε όλους, ακόμα και στους ανύπαντρους.

Εδώ και τέσσερις βδομάδες η Μάντισον δούλευε ασταμάτητα και κρατούσε τα αυτιά και τα μάτια της ανοιχτά, γιατί τα χρόνια που είχε δουλέψει ως επιθεωρητής ήταν απλώς η βάση για το οικοδόμημα που ήθελε να χτίσει. Ο Μπράουν, ο Σπένσερ και ο Νταν είχαν αθροιστικά σαράντα χρόνια εμπειρίας στη δουλειά, τα είκοσι στο Τμήμα Ανθρωποκτονιών. Ήταν σαν να περνούσε ξανά από σχολή.

Το Θρι Όουκς είναι μια καταπράσινη γειτονιά στη νοτιοδυτική άκρη της πόλης. Ανάμεσα στα ψηλά κωνοφόρα δέντρα διακρίνονται διώροφα και τριώροφα σπίτια με περιποιημένους κήπους και γκαράζ με δύο αυτοκίνητα.

Κυριακή πρωί τόσο νωρίς οι δρόμοι ήταν άδειοι και μόνο λίγα ανυπόμονα πουλιά τολμούσαν να σπάσουν τη σιωπή. Η Μάντισον έστριψε στη λεωφόρο Μείτलगουντ και λίγα μέτρα πιο κάτω έστριψε ξανά για το σπίτι της.

Πάρκαρε το αυτοκίνητό της δίπλα στη Μερσεντές των παιπούδων της. Κανείς δεν την είχε οδηγήσει για πάνω από ένα χρόνο και η Μάντισον δεν την πρόσεχε πια περισσότερο από τα δέντρα γύρω της ή τα βραχάκια κάτω από τα φύλλα. Ήταν μέρος του τοπίου.

Ένας μεγάλος ενισχυμένος φάκελος ήταν ακουμπισμένος στην πόρτα. Σε καμιά πλευρά του δεν έγραφε τίποτα. Η Μάντισον χαμογέλασε. Αγγίζοντάς τον ένιωσε πως ήταν μαλακός και γεμάτος. Μπήκε στο σπίτι και τον άνοιξε τραβώντας την ταινία

στο πίσω μέρος. Το σημείωμα που υπήρχε μέσα έλεγε: «Ελαφρύ γεύμα στις 12, έλα όταν μπορέσεις. Θα σε δω αργότερα, Ρέιτσελ».

Η Μάντισον έχωσε το χέρι της στο φάκελο και έφαγε μια μπουκιά μπισκότο με κομματάκια σοκολάτας.

Κάθισε στον καναπέ και κοίταζε έξω, προς την πρασιά και το νερό. Έγειρε πίσω το κεφάλι της – δεν είχε τίποτα να κάνει τις επόμενες είκοσι τέσσερις ώρες.

Με το τρέξιμο είχε εξαντλήσει όση ενέργεια της είχε απομείνει, όπως ήθελε να συμβεί. Έκλεισε τα μάτια της, βυθίστηκε στο όνειρο και η δωδεκάχρονη Άλις Μάντισον πετάγεται τρομαγμένη από τον ύπνο της στο δωμάτιό της στο λιμάνι Φράιντεϊ.

Το φεγγάρι είναι ψηλά και φαίνεται απ' το ανοιχτό παράθυρο, όπως πάντα, μια ζεστή αύρα χαϊδεύει τα βαμβακερά σεντόνια της και η καρδιά της χτυπάει γρήγορα, σαν του λαγού. Ξέρει τι πρόκειται να συμβεί. Το ρολόι με τον Μίκυ Μάους στο κομοδίνο της λέει 2.15 π.μ., όπως πάντα, και τα μάτια της σιγά-σιγά συνηθίζουν στο σκοτάδι.

Η μητέρα της πέθανε πριν από πέντε μήνες και η θλίψη της κόβει την ανάσα. Τα βιβλία της είναι στη σειρά πάνω στα ράφια, τα ρούχα της διπλωμένα τακτικά στην καρέκλα, οι παντόφλες της με τα λαγουδάκια δίπλα στο κρεβάτι. Ξέρει τι πρόκειται να συμβεί. Το πάτωμα στο διάδρομο τρίζει και το κεφάλι της στρέφεται απότομα στην κλειστή πόρτα. Κάποιος είναι μέσα στο σπίτι. Ο πατέρας της δουλεύει νύχτα και δεν περιμένει να γυρίσει πριν ξημερώσει.

Τα μάτια της ανοιγοκλείουν γρήγορα και πέζει τον εαυτό της να σκεφτεί. *Μπορεί να είναι ο μπαμπάς.* Όχι. Το φως στο διάδρομο είναι σβηστό, θα είχε ανάψει το φως, θα είχε έρθει να δει τι κάνει. Κάποιος πάει από δωμάτιο σε δωμάτιο και τα νύχια της έχουν χωθεί στις παλάμες της μέσα από το σεντόνι, βαριά βήματα, που προσπαθούν να είναι αθόρυβα, μπαίνουν στο δωμάτιο των γονιών της.

Το ρόπαλο του μπέιζ μπολ είναι κάτω από το κρεβάτι της. Απλώνει γρήγορα το χέρι και το πιάνει, χωρίς να πάρει τα μάτια της από την πόρτα.

Ακούει πάλι τα βήματα στο διάδρομο. Η Άλις φοβάται να κουνηθεί, αλλά φοβάται και να μείνει εκεί που είναι. Έχει παγώσει, με το ένα πόδι της γυμνό να ακουμπάει στο πάτωμα και το υπόλοιπο σώμα της ακόμη κάτω από τα σεντόνια, σφίγγοντας το ρόπαλο και με τα δύο χέρια. Τα βήματα σταματούν μπροστά στο δωμάτιό της και ο χρόνος σταματάει: 2.18 π.μ. Η Άλις δεν κάνει τον παραμικρό θόρυβο, δεν ανοιγοκλείνει τα μάτια, δεν κουνιέται, δεν αναπνέει. Τότε ένα σκυλί γαβγίζει εκεί κοντά και η Μάντισον ξυπνάει στο άδειο σπίτι της, με τη θήκη του όπλου να της πιέζει τα πλευρά και την καρδιά της να χτυπάει ακόμη σαν ταμπούρλο.

Το έχει συνηθίσει αυτό το όνειρο, όπως συνηθίζει κανείς μια ουλή που βλέπει όταν σηκώνει το μανίκι του: άσχημη, μόνιμη και κρυμμένη. Δεν τελείωνε πάντα εκεί το όνειρο. Μερικές φορές έφτανε μέχρι το σημείο που κραδαίνει το ρόπαλο και την ξυπνούσε ο θόρυβος του γυαλιού που σπάει, αλλά όχι αυτή τη φορά.

Λιγότερο από χίλια μέτρα μακριά ο Τζέιμς Σινκλέρ δεν έχει κουνηθεί για ώρες και δεν μπορεί να νιώσει το πρώτο φως της μέρας πάνω στο σώμα του. Σκιές δημιουργούνται, μακραίνουν και διαλύονται. Η σιωπή, σαν καπνός, έχει απλωθεί σε κάθε γωνιά του δωματίου.